

NAŠA SLOGA

POUČNI, GOSPODARSKI I POLITIČNI LIST.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari“ Nar. Posl.

Pređplata s poštarinom stoji 2 f., a seljske samo 1 f. za cijelu godinu. Razmjerno 1 f., a seljske 50 nrč. za pol godine. Izvan Carovine nije poštarina. Svaki pojedini broj stoji 6 nrč. Noret se šalju kroz postarsku Naznačnicu. Imo, prozimo i najbližu Poštu valja poslati oznakom. Gdje ima više predbrojnika, mogu slogovno svi predplatiti kroz jedan Naznačnicu, a 1 List dobivati pod jednim jednim ovakom. Kada List ne dođe na vrijeme, nek se jati odpravnictvu u otvorenu pismu, za koje se ne plaća nikakva poštarina, napisar izvana. Reklamacija. Tho List prima i drži, ako je pošten, ga i plaća.

Izlazi svaki 1. i 16. dan mjeseca.

UREDNIČTVO I ODPRAVNIČTVO

nalaza se

Via S. Francesco N. 4, I. piano.

Pisma se šalju platjeno poštarino. Vestii, dopisi i drugi spisi Stampaju se ili u celosti ili u izradi, naime prema svojoj vrijednosti i smjeru ovoga Lista. Nepodpisani se dopisi neupotrebljavaju. Osobna napadanja i čisto sukromne stvari nenalaze mjesta u ovom Listu. Priložena se pisma tiskaju po 5 novč. svaki redak. Oslasi od 8 redakah stoje 60 nrč., a svaki redak svuše 5 novč.; ili u slučaju opetovanja po što se pogodio oglasnik i odpravnictvo. Dopisi se neručaju. Uredništvo i odpravnictvo, osim izvanrednih slučajevah, ne dopisuju s nikim drugdje, nego putem stoje Listarnice.

Pogled po svijetu.

U Trstu 15. srpnja 1877.

Ovaj put najveća novost jest ta, da se nagodbene depulacije austrijska i ugarska nisu sporazumjele, pa da je sav dogovor odložen tamo do jeseni. Carevinsko se viere odgodilo tamo do 3. septembra. U Krajiškoj prigodom zadnjih izbornih su naša braća Slovenci u vanjskih občinah sjajno pobijedili. U većine u saboru zalibože neće ipak imati. U su u trgovisti i gradovih nadvladali. U ovi protivnici tako zvani nemškutar. U zalostni događaj hoće svakako imati u dobru posljedicu, da će narodna stranka od sad unapred napeti sve svoje sile, da konačno zadahne narodnim duhom i gradove, kako je eno zadahnula seoske občine. A to joj mora i hoće poći za rukom.

Car Aleksandar je prigodom provale svoje vojske u Bugarsku dao na Bugare proglas, u kojem se veli, da je konačno konačno sat njihova oslobodjenja izpod turkoga jarma. Ta careva izjava je neizmerno uplašila sve mnogobrojne turske prijatelje u Engleskoj i kod nas u Austriji, kao da su Rusi ustali rat voditi za što drugo, nego i baš za to. Toga radi kao da se je Engleska opet predomisla, pa sad više nego sada mami Austriju, neka se zajedno s njom uore ruskoj tobože osvajajućoj pohlepnosti. Vi se Austrija mora sto i sto puti prisliti prije, nego pristane na ta Engleska pastovanja, jer ako i zna gdje bi imala četi i ipak nezna gdje bi mogla svrsiti. Vee sad dobro zna što bi u tom slučaju rale Italija i Njemacka, a Engleska bi po ojoj navadi samo okrenula glabaneu.

U Franceskoj se sve stranke živo pripravljaju budućim izborom. Italija kao da isli u nekom slučaju posjesti Arbanasku. o bi bio velik udarac za našu Austriju. rbski knez Milan je pri otvaranju skupštine nao veoma umjeren i miraljubiv govor. U osiji nastaje novo doba. Ruski se narod oćeo moćno buditi, a samodržna vlada, koja a to u prošla vremena gledala preakim kom, sad kao da mu želi ugoditi. I Poljaci sve ljepše gledaju sa braćom Rusi.

Naša trgovačka zastava.

Kad su ono prije deset godinah Niemci Magjari prepолоvili Austriju te iz nje sklavali austro-ugarsku carevinu, na zahtjevanje

Magjarah bijaše ukinita i stara trgovačka zastava te mjesto nje uvedena ova sadašnja. Ta zastava je prava pogrdna s jedne strane čuvstva pravice, a s druge sunjernosti i ljepote. Il je možda pravo, što na njoj neima ni jednoga slavenskoga znaka, akoprem ju baš Slaveni nose u najdalnje svieta krajeve? A što da rećemo o neljepoti, kad ružnije trgovačke zastave od ove neima na celom božjem svijetu, ne izuzam ni same turske?

Nje dakle nikakvo čudo, što su se onda odmah proti njoj digli naši vrli pomorski kapetani i brodovlastnici, prosee, neka se prihvatit zastava, što se je njm odvila sa sreća, zastava, naime, koja je i našimi narodnimi bojami ukrasena, a s druge strane tako liepa i milovidna, da joj neima u svijetu para. U tu svrhu bjehu u ona doba upravljene razne prošnje, poduprte mnogobrojnim podpisi, jedne iz Trsta i Dalmacije na carevinsko vicee, a druge iz hrvatske Primorja na ugarski parlament. U Beču je te prošnje zagovarao slovenski zastupnik g. Svetec, a u Pešti hrvatski poslanik g. Orezi. Istina, onda se nije postiglo ništa, ali Slaveni neizgubiše zato vjere u svoje pravo, nego odlučise čekati zgodu, gdje će moći opet ponoviti svoje prošnje.

Tu je zgoda evo sad, gdje se Austrija i Ugarska dogovaraju, da obnove nagodbenu ugovor od 1867. na drugih deset godinah, u koji ugovor spada i trgovačka zastava. Pa baš je milo gledati, kako se u Dalmaciji i u hrvatskom Primorju živo pokrenulo to pitanje, koje duboko zasieca ne samo u pravice, nego i u čast našega naroda. Hrvatski listovi u Dalmaciji i Hrvatskoj donose članke, u kojih se ta stvar jezgrovito tumači i razjašnjuje, a občine tu i tamo pišu predstave na dotična viša zastupstva, zahtjevajue, da se u skupnoj trgovačkoj zastavi ustupi mjesto i našim narodnim bojama po onom kroju i osnovi, koja je toli omilila svim austrijskim mornarom i brodovlastnikom. A čujemo, da naši u Trstu stanujući kapetani i brodovlastnici misle i ovaj put prednjačiti u tom poslu svojoj ostatoj braći, pa da sakupljaju podpise na dotičnu prošnju, što ju kane u septembru mjesecu poslati carevinu vicee.

Mi ovo iznosimo na svjetlo za to da se sav naš narod, gdje ga god ima, makne i slozi u jednoj misli i u jednoj težnji, pa da u Austriji i u Hrvatskoj sve naše občine do jedne napišu u tu svrhu svoju prošnju, jer u slozi i skladu stoji moć i sila. U Hrvatskoj i Dalmaciji je to lahko, jer su tamo

ine u narodnim rukama. To isto biva gdje i u Istri, a naime na kvarnerskih otocih. Gdje pako toga nije, neka se složte pojedini ljudi te sakupe što više podpisah mogu na privatnu prošnju, naznačiv iz koje su občine i koliko ima našega u njoj naroda. U Austriji neka se prošnje šalju na carevinsko vicee, a u Hrvatskoj na hrvatski sabor, il na hrvatske zastupnike u ugarskom parlamentu. Mi smo rada tu stvar bodrim okom pratili, te izvješćati naše čitatelje o svem, što se gdje u tu svrhu učini, zato molimo naše dopisnike i prijatelje, neka nas u ovom prilikom nezaborave

Dopisi.

Iz Boljunštine dno 12. Julija 1877

Na 19. i 20. Julija prošle godine su se obavljali u Boljunu izbori za novu reprezentancu, pa tekar na 12. Julija ovo godine bi izabran novi župan, i to Buretiš Josip iz boljunskog polja.

Njegova dužnost je sada, da očisti i opere tne i poštenje boljunskog puka do sada bez uzruka trojena po svijetu i kod e. k. obiasih. Župan boljunski kmet opravila svoje kmetska djela, pa nit nesanja o kakvoj politici, a naša braća u mjestacu Boljunu zovu ga Rusom, pa ga tim mrzao kad političkih oblastih i to s toga uzruka, jer sa svojom mnogob. g. plevanom voli hrvatsko crkveno pjevanje, u obitaju odje već od starih vremena, nego li latinsko, radi česa bijaše prošlih godinah i mnogo nemira u Boljunskom gradiću. Nu stvar je tako riješena, da se sad nepjora nit hrvatski nit latinski. Novi župan nek dakle sjedini i umiri Boljuncu, da jih prestjeta blakupija nepasti bez pastira, kao bijaše namisljeno. Sviet i vlada nek znadu, da je sva boljunška podestarija hrvatska, pa jalajna i vjerna, a dvojica il trojica šarenjakah u Boljunu nek nesanja više o nekakvoj Taliji, koja bi imala u kratko vrijeme gospodariti u Boljunu. Pa zato treba da novi župan uredi školu i premieni školsko vicee, koje je do sada samo talijansku školu zagovaralo. Mi postojemo svakog čitog talijana i njegov junk, nu moramo šarenjaka, pa zato nesamjemo više trpeti u Boljunu talijanske škole. Na nege dakle, mihi župane, sa svojom reprezentancu! Dokasali ste na izboru, da smije županovati i pametan i mudar kmet, sad pokazite i to, da niste radiji drvi karogelkih gospodarah ili drvi šarenjakah, kojim je danas srdos posro razvijeno.

Kakvo djelo — takva plaća! To su naši boljunski građani dobro spoznali od 18. Janja do 11. Julija, dok jim se mnogob. g. plevan Škender Zamah lišio u krapakih napliah, te lijepe Boljunc bez sv. misle, a tri noćelje i jedan blagdan njihove batitice i obitaje bez dobika.

Ako reprezentancu smatate, pa Boljunc bez plevana ostane, a podestarija se premieni na polje, aj cebuše treha nit batitice nit obitaje u Boljuncu, pa se tada morati naši građani ovako govoriti: Kakvo djelo, takva plaća! Moj grieh, moj preveliki grieh.

Sami smo si tomu krivi! Crkvu smo grdili, plovaniju nismo poštovali, svakomu smo se rugali, nemirnu i neposlušnu djecu nismo karali, nemir smo sijali, nekakvu taljanštinu širili, koji je „Našu Slogu“ čitao, hrvatski govorio il pisao, Rusom smo ga razglasivali... pa dobro nam stoji! kakvo djelo — takva plaća!

Dakle, o župane! smiluj se Boljunštini, umiri i ujedini koliko moguće sav puk, uredi školu, popravi ceste sasvim zapuštene, točno i vjerno skrbi ne za svoju nego za korist svih izručenih ti obćinarah, prociedi na tanko cjedilo račune prvašnjeg župana, promieni pisara, il pako pokajav se, nek poštuje nas i naš jezik, pa neka ruskim strašilom nemuti više svieta. Štogod o djelovanju i napriedovanju naše podeštasije drugi put.

Slavenski rat za oslobođenje.

Otkad su Rusi prebrodili Dunav, odtad ne-
prestano grnu u Bugarsku, ali do veće bitke nije
još nigdje došlo. U ovo petnaest danah je najzna-
menitiji događaj sa bojnog polja, da su Rusi uzeli
grad Trnovu, staru bugarsku prestolnicu. Nekoliko
danah za tim bio je u Trnovi i car Aleksandar,
gdje su ga Bugari dočekali tako, da neče dovjeka već
nikoga drugoga cara ni kralja ljopše i srdačnije.
Rusi su uzeli i Bielu, a svoj glavni stan da su
prenesli iz Sistova u Batak. Glavni turski stan je
u Šumli, a što Turci misle, nezna se. Nego s druge
strane svi drže, da u kratko vrijeme mora doć tamo
do velike bitke. Mi bi i potanje našačtili položaj
vojujućih stranakah, ali šta bi to koristilo naime
našim seoljačkim čitateljem, kad su najbrže riedki,
koji će imati zemljovid onih dalekih stranah. U
Aziji nisu Rusi tako sretni kako u Evropi, jer da
su se morali povući natrag takodjer izpod Karsa.
Tomu je krivo, što su bacili tamo premalo vojske,
a s druge strane, što su im se izza ledjah pobunili
na polak pokoroni Muhamedovi stiečbenici. Nu i
tomu će zlu doskočiti, jer da haš sad šalju u Aziju
silnu vojsku. Sulejman-Paša, što je ono onako pos-
tradao u Crnojgori, otišao je sa ostalom si vojskom
u Bugarsku. Engleska flota iz Pirea doplovila je u
Besiku, da bude na bliže Carigradu, gdje da se
spremajaju i stanovi za englesku vojsku. Mnogi misle,
da to neznači pomoć Turskoj, nego prednjam na
ono, što kani jednom tražiti izza propale Turske.

Vojska i pomorstvo.

U ovaj čas, kad se na iztoku odlučuje sudbina
mnogih narodah, svakako je vriedno znat u glavnih
crtah, koji su tu ljudi, koji na jednoj i na drugoj

srani ravnaju sudbinu tolikih milijunah. S toga pri-
obučujemo ovdje mali izkaz glavnih zapovjednikah
ruske, rumunjske i turske vojske:

1. Ruska vojska.

A. *Ruska južna vojska. Glavni stan.* Vrhovni zap.
vojske: Veliki knez Nikolaj Nikolajević.
Načelnik gl. štapa: GLt. i glavni pobočnik Artur
Nepokojčickij.

Načelnik topništva: GLt. i glavni pobočnik knez
Mihail Masalskij.

VIII. vojni zbor: Zap. GLt. Fedor Radeckij.

IX. vojni zbor: Zap. GLt. Barun Krüdenner III.

XI. vojni zbor: Zap. GLt. knez Šahovskoj.

XII. vojni zbor: Zap. GLt. Vanovskij.

B. *Primorska vojska.* Zapovjednik GLt. i glavni
pobočnik Semeka.

Tehnički upravitelj obrane obalah Ingenien-General
i gl. pobočnik Eduard Totleben.

Zap. u Sebastopolu: Podadmiral Nikonov.

Zap. u Nikolajevu: Podadmiral Arkas.

Zap. u Taganrogu: Podadmiral Turnhjaln.

C. *Kavkaska vojska.* Vrhovni zapovjednik knez Mi-
hajlo Nikolajević.
Njegov namjestnik i zapovjednik XV. vojnog sbora:
GLt. Loris-Molikov.

Načelnik glavnog štapa: Gm. Pavlov.

XV. vojni sbor: GLt. Loris-Melikov.

XVI. vojni sbor: GLt. knez Orboljani.

XVII. vojni sbor: GLt. Devel.

Ova sveukupna ruska vojska imade 446.000
ljudi, 74.000 konjah i 1000 topovah.

2. Rumunjska vojska.

Vrhovni zapovjednik: knez Karol I.

Načelnik gl. štapa: Pukovnik Gjuro Slaniceanu.

I. vojni sbor: Zap. Gen. Gjuro Lupu.

II. vojni sbor: Zap. Gen. Radović.

Rumunjska vojska imade 46.000 momakah.

3. Turska vojska.

A. *U Evropi.* Vrhovni zapovjednik: Srdar Ekrom
Abdul Kerim Paša.

Nač. gl. štapa: Liva (Brigadir) Aziz Paša.

Zapov. dunavske vojske: Mušir (Maršal) Achmed
Ejub Paša.

U Vidinu: Osman Paša; u Silistriji Sulami Paša;

u Nikopolju: Pizulah Paša; u Ruščuku: Nedjib
Paša; u Šumli: Fazly Paša; u Dobrudži: Ali Paša;

u Sofiji: Hasan Paša; u Varai Blum Paša.

Zapovjednik u Albaniji: Mušir Ali Saia Paša.

Zapovjednik u Bosni: Ferik (Divizionar) Voli Paša.

Zapovjednik u Hercegovini: Mušir Sulejman Paša.

Evropska vojska iznosi 290.000 m. 12.000
konjah i 590 topovah.

B. *U Aziji.* Vrh. Zap.: Mušir Muktar Paša.

U Erzerumu: Mušir Selim Paša.

U Karsu: Ferik Ali Paša.

Ukupno 73.000 momakah 3.600 konjah i 96
topovah.

Ruska baltička mornarica imade danas u-
kupno 142 broda razne vrsti i veličine, neraču-
najue malo ladjica. Najveći i najljepši brod cisl-
mornarice jest veliki monitor „Petar Veliki.“ Ima
mjestu za 10.000 bačavah, nominalna mu je sila
od 1400 konjah i brzina 10 uzlovah na sat.

U taljanskoj vojsci zbile su se vrlo važne
promjene. Dekretom kraljevskim od 17. svibnja uni-
rovljeni su generali: Angelino, R. Cadorna, Deleuse,
Francini, Incisa, Parodi, Pottinengo, Pettiti i Valfré.
Četvorica su stavljani u razpoloživost a 15 ih je
novo imenovano. Mal ne svi vojni sborovi dobili
su nove glavare. — Ove promjene vrlo su uzrujale
taljanski parlament. Novinstvo je osobito nezado-
voljno s umirovljenjem generalah: Cadorne, Petti-
nenga, i Pettita, slavni junakah, koji su Italiju
pomogli sjedinit.

Englezki generali: Rowan, Yorke i Lord Stret-
haire, (prije Sir Hugh Rose) imenovani su od
englezke kraljice prigodom ujezina rođjan dana feld-
maršali.

(Svjetozor).

ZMIJE.

Napisaao P. Krcmpier.

Toplo prolieće nastalo je, ta vabi na ugodno
sunco svakojaku životinju, koja je do sada kojekuda
sakrita bila, da se od cieo zimo očuva.

Medju takovu životinju spadaju i zmije. One
se u jasoni zavlade u zemlju, pod korenje, u šuplo
drveća, pod kamenje u pukotina počinah, gdje jih je
često u klupku smotanah naći.

Ne ima skoro životinje, koje bi se tako često
i najhrabriji čovjek uplasio, kao što zmije. Idomo-
li šumom ili livadom, pak što pred nami zašustu,
eto nas, gdje se lecnemo, i ponajprije na zmiju
pomislamo. Već se je inačono diete koje u zmijah
još ni pojma ne ima, plaši i viče, što god može u
pomoć, kada zmiju opazi. Svakomu se čovjeku gadi,
pak i mnogomu, kojemu je kao zanat, da se iztra-
živanjem i proučivanjem naravi bavi. Poznajom
ljudi, koji se ničesa ne boje, ali čoe pred zmijom
ipak strepiti. To svo kano da ja u čovječju narav
jur usadjeno, a dolazi od gladka, tanka, pružona
tiela, što ga na sve strane uzvijati može, kao i od
svojajućega joj oka. To dolazi i stoga, što se na
tako čudnovat način jezikom sigra, itd.

Zmije se diela u dva razreda. Dielo se u zmije
neotrovne i u zmije otrovne. Jedno i drugo gdje
god sakrite, često savite, vrebaju na kraj njih pro-
lazeći plien. Iznemada bacaju se na svoj plien. Naj-
veća stran neotrovnih zmijah razvaljenimi raljami
plien svoj hvata i proguta, drugo se oko pliena istom

PODLISTAK.

POP MARKO pučki svjetovatelj.

Istaraka pripoviest. Napisaao Nadan Zorin.

— Hoću drage volje, viknu moj Luka. Ta to mogu
lahko učiniti: od djetinstva prijateljujemo i porih
toga u istom se selu rodismo. Ja ti doista mogu
mnogo toga pripovjediti o njegovu životu. Skupa
smo bili pastiri, skupa školu polazili, ali vidiš, svi
nemogu biti gospoda. Ja ostah telak, a on bomo
častni gospodin, komu svatko klobuk skida!

— Školu da ste skupa pglazili? bit će bio dobar
skolan?

— Moj Mirko, onda su ti bila druga vremena. Dok
je imao Kloštar školu, bili su svi dobri, jer je tada
još siba rabila, a sada? Mjesto ih učiti Boga molit,
to ih uče kao vojnike, akakati i muzikati. Ali da
ti istinu kačem, naš je Marko, kako čestoputi i
njegova majka kazivala, bio već od djetinstva dobar.

Još mu nije bilo 6 godinah a on znao već sve
molitvice jednoga krestanina ka: „ćeo naš!“ Kad li
ga tko od susjeda štufa gdje moli, rekao bi Jelici:

„dajte diete u školu, bit će vam biskup.“ — Jele
si te besjede dobro zapamtila.

Jednoga dana dodjo popodno neki vojnik, poslan
od zuda u naše selo. Ja i Marko skakali po rudinah
pred kućom. Svatko nas pliskutao na svoju „sop-
licu.“ U kuću nohtjismo, jer se bojismo nadošlog
vojnika te ostasmo dugo vrijeme, sigrajući se po
rudinah. Bilo prama večeru, sunco bilo na zapadu,
a nas dvoje ogladnilo ta se stoga odpravismo kući,
ni nemislajući višo na vojnika. Kad na prag stupismo,
a to vojnik još u kući.

— Kam bežite, vikao vojnik, Slovenac iz Ljubljane,
nij treba se batl. Vi ste dobri, kaj no? Ti da već
lepš Boga molit, reče Marko. Dobro, dobro! Ko si
tako priden, bou ti nekaj dal. — Vojnik izradi iz
Eupa stari krajcar pak nastavi prama Marku: —
Glej! ta krajcar ti bou dal, čoe mi čisto rečeš: aue,
ero, draj! Marko videći gdje mu kazo krajcar, on
čas izbroji njemački ne samo prve tri brojeve nego
svo do deset. Čuo ih bio još prije od nekog starog
vojnika Bartula Brečara, pak si jih zapametio.

— Mamka! vikno opet vojnik iz Ljubljane naprama
Jelici, vi imate pravo. Vaš sin je pravo čudo, vaš
Marko je prebrisaao glave. Poslijte ga v selo. Za
gotovo bo v časom kakšni škof in vi biste postala
velika gospa v svill! — Kad će upravé tako Bog,
pregovori ožbiljno Jele, neka neka bude. Marko, čuo
me! tamo za sve Svete kupit ču ti liepu robicu i
liepu očuču, pak u ime Božje počl ču u školu!

— Hoću mama boču, viknu Marko veselo obruč
u rukama stari krajcar, a jesu li još daleko svi
Sveti?

— Nisu daleko sinko ne. Brzo će doći a medjutu
budi dobar, inače nebih ti kupila robicu, niti bi
išao u školu. —

Od to doba, tko je bio srotniji od Marka:
Svakomu bi se hvalio, da čoe počl u školu, pak da
čoe mu mama kupit liepe brageše i liepe knjige,
pak da čoe postat veliki gospodin.

Svi Sveti najposlije i došli. Marko u istini
debi novu opravu i pošao u školu u Pazin. S njim
podjoh i ja.

— K fratrom u Kloštar? upitah Luku.

— K fratrom, k fratrom, nastavi moj drug. Bilo
su onda druge škole nego li sada. Koliko ljudi od-
goji onaj prvriedni, onaj blaženi Kloštar! Pak kako
su u strahu Božjem djecu držali! — Nikad neza-
boravim onog dana kada smo ja i Marko pošli prvi
put u školu. Bilo je jedno liepo jutro. Sunco se
haš dizalo iznad naše Učke. Jata vrannah i svrakah
lečela iznad strništá. Po vinogradih ovice se raz-
strkale a pastiri kolebali se na lozilih kolebuljah.
Ali mi zato kao da ne hajasmo. Jedna nam čoe
mimo neprestano vrla po glavi — škola! Dodjismo
napokon k tuđenom cilju.

Neki pliočivi fratar s nasčatima nas dočeka na
vratih. Zvali ga Pahijan. On mu spalo oganj čim
nas učl malo se umiri i reče mojemu čcu:

omotaju jakimi svojimi mišicama ga udave i surve, onda ga polagano progutaju. Zmija otrovnica izneboha navali na plieu, ujede ga i pusti, dok pogine, onda ga istom polagano proždire.

Zmije se otrovne od neotrovanih tim razlikuju već po vanjštini, što imaju glavu u trenutku tako, da se dobro vidi, gdje jim vrat porina. Neotrovnim vrat je gotovo tako debeo, kao i glava.

Da je u otrovnih glava kao trokut, pak dolazi od tuda, što sa strana odstraga glave otrovne žlijezde ima. Zmija otrovnica imaju dva povećana župlja zuba, koji u žlijebi, kad su čeljusti zatvorene, u donjih ustiu leže. Ti su zubi na gornjoj čeljusti. Kad otrovnica usta otvori, ovi se zubi izprazne. Ovi su župlji zubi spjegli s cievju sa žlijezdami, gdje otrova ima. Kada dakle zmija usta otvori, da koga ugrize, zubi se ponajprije izprave, kada zubi stisne i ugrize u čije meso, tim se stisnu i otrovne žlijezde, a otrov curi kroz ciev u šupalj zub, iz šupljega zuba pako u ranu, gdje se krvju pomješala! Nije dakle istina, što se još uvijek vjeruje i što su i mene nekoe profesori u školi učili, da zmija jezikom bode, kao što pčela žaleom. Ona bi tada morala tvrd jezik imati, kao što pčela žalec ima. No ona ima jezik posve mekan, naravski je dakle, da jezikom ubosti ne može.

Ima jih, koji nas upućuju, da u nas samo u nekojih mjestih otrovnih zmijah ima. Mi pako dobro znamo, da jih svagdje odviše ima. Ima jih na kamenitim gorah, gdje se na vrhu kamena sunaju; ima jih u močvarah, u šumah, na livadah, na poljih i u vrtovih, reću svagdje. Svagdje treba nam na oprezu biti. Najopasnija od otrovnih je vrdjorka koja se i na kamenitim mjestih i u tresetu nalazi. Krpa ima na Krasi, al ne dvojim, da bi se i drugdje našao. Opasniji od obadnih je poskok, pak se i ljuticah u nas nalazi.

Otrov od zmijah žučkast je, proziran b-z svakoga vonja i okusa. Svake zmije otrov nije jednako pogibeljan. Od otrova nekih zmijah čovjek će poslje nekoliko časovah umreti, od drugih za uru ili dan, od mnogih samo čemo oteći, ili će velika bol u namu ostati, dok živili budemo, a da od njega ne umremo. Otrovi od zmijah škodi samo onda, kada se krvlju pomješala. Zato možemo ranu od otrovne zmije izsisati, pak nam ne će otrov ništa nahoditi, samo ako nam usta ranjena nisu. Najopasniji je otrov ako nam usta ranjena nisu. Čim čovjek uzmija, koje davna ništa ujele nisu. Čim čovjek ugrizu, tim je otrov slabiji. Isto je tako otrov zmije pogibeljiviji, kada se je svukla, nego kasniji.

Otrovnica zmija čovjeka često iznenada ugrize, to tako odpuza, da ju čovjek ni opaziti nije mogao. Stoga mnogi misle, da su se na tru ili o što drugo naboli. Stoga na č zgoroga biti, da ovdje nekoje znakove zabilježim, po kojih je moći sigurnošću reći, da ga otrovna zmija ugrizla.

Obično kad nas otrovna zmija ugrize, početimo neku čudnovatu bol. Mjesto, gdje nas je ugrizla, oteče, silo nam tjelesne i duševne malakšu, postajemo trudni i umorni, hoće nam se bljavat, bljavemo

jemo često i krv Postanemo pospani, napokon tako oslabimo, da boli više niti ne čutimo. Čim se krv u namu brže rastavlja i truje, tim nam uda brže natiču. Otrovani se često pretvara u živa mrtvaca, a studen čuti cielim tielom. Ugrizeni ljudi grozno jauču, psi strašno zavijaju. Napokon stanu zubi skripati i cielim tielom trgati, što je siguran znak smrti.

Naše otrovnice zmije nisu dođuše tako otrovno ni pogibelne kao one južnih zemaljah, te obično ljudi od zmijina ugriza ne umru, al jih ipak toliko od toga pogino, da ne će suvišno biti, ako nešto i o tom ovdje spomenem, kako se takav čovjek liečiti mora.

Liekovah proti zmijinu ugrizu vrlo mnogo ima, na većina njih ne valja. Dobro je ranu podvezati, izpaliti, izsisati, a tko sve to ne može, dobro će učiniti, ako na ranu, dok liečnik ne dodje, kamenčić što jače pritisko i što jače priveže. Indijanci imaju nekakav kamen, što ga na ranu među i često pomaže. Slična dva kamena posjedovahu neki župnik u Kapinice pri Jaski i prebudar neki u Jaski, koji nisu još tako davna mrtvi, al ih nezdružni ovrstotlji oporukah uzeli i izgubili, to jim je sada traga nestalo i mojom kraju još i sada ima množina ljudi, koje su ta dva čovjeka izliečili. U toplih krajvih ima takodjer bilnah, kojimi se otrovani liečiti mogu. No mi toga svega ne imamo, al imamo nešto, što nam pod svaki način pomoći može. Evo toga lieka, kako nam ga Brehm daje:

Koga otrovnica zmija ujele, neka pije što više moguće vinovice, spirita, araka, konjaka, ruma, rakije ili ako svoga toga ne ima, što jačoga vina. Velim naročito što više, na mjerice, poličel! Pri tom se ne boj, da ćeš se opiti, bar ne ćeš čuti, da si pijan, a ozdraviti ćeš nedvojbeno. Osim toga hodaj, skači, trči okolo, što više možeš. Ako sam već skakati ne bi mogao, neka to drugi pod ruke primu i s tohom okolo skač. Pij dakle što jače piće i što više ga imaš, i mnogo okolo skači, i ozdraviti ćeš. Ovo je nedvojbeni liek proti ugrizu zmijah otrovnih, kojim se lieči ljudi i u najvrubijih zemljah, kad jih i najotrovnije zmije ugrizu.

Nas prevrli Petar Bučar ovim liekom, koga uvijek u pripravi ima, zmijom otrovane lieči:

Uzme se biela smola, vosak i slanina, to se u tavu metne, da uzkipi. U to se baci od jagodnjaka lieš i korou (najbolje, kad cvate) i dobiti čemo od toga malem. Ovim se malemom namaže rana od zmije, a komadić se ga u veličini od kuruzna zrna progutne, i bolestnik će ozdraviti. G. Petar Bučar jamči, da probatum est, da je to posvo dobar i izkušau liek.

Nekoji, koji se za volučene i volemdro drže, govore nam često, da ne ubijajmo zmije, jer da su korisne. Tim ljudem ne vjerujem, jer ako nam zmije i nešto malo koriste, ipak strada skoro više kvara nego hasni čine. Takovim reći ću ja i vi jim recite sa slavnim Brehmom: „Daleko budi od mene, da ja tu gamad branim, pak ako iz drugoga uzroka

ne, to radi toga, što našo neotrovne zmije navlastito takovom se životinjom brane, koja nam je koristija od svojih razbojnikah. Tko sve zmije, koje najče, ubije, ne čini nikakove štete; tko se samo jednom prevari, te otrovnu neotrovnom drži, može svoju laskomnost životnu i zdravljem platiti! — „Doiste tko iz prevetlike ljubavi prema životinjama zmija brani, greši proti ljudem. Bolje je, još jednom vrlim, sve nedužne i dužne, neškodljive i škodljive uništiti zmije, nego da samo jedan jedini čovjek ugrizom otrovne zmije život izgubije, ili da se život jednoga jedinoga čovjeka ovim paklenim otrovom u neprekidnu, groznu, vječnu muku pretvori. — Na primaj u ruke ni jedne zmije, već ju odmah ubij. Ti ne poznas pravo otrovne i neotrovne zmije; pa kraj toga često su si vrlo ualčno, te bi se prevariti i svoju prokšiju životom platiti mogao. Nitko nije zmije bolje poznavao od glasovitoga Dumerila, pak se i on prevario. Držao zmiju neotrovnom, uzeo ju u ruku, ona ga ugrize i on na svoju najveću tugu opazi ridjovku, te malo da od toga ugriza i zaglavio nije! — Svaki bi učitelj morao djecu upoznavati sa zmijami i kako se najglaglje ubiti mogu, udarcem naime kakovom šibom po hrbtenjači. Morao bi ju upoznavati s naravskimi neprijateljij zmijah itd. No ja ću o zmijah još koj put što pripoviedati

(Pučke Novine)

O sjemenu bilja.

Nastavak. — Pise M.-S.

Od repice i lanenog zrnja dobivamo ulje; od ovog posljednjeg proizvadjja se lanena muka koju liečnici rabe. Drugo razne vrsti sjemena pružaju nam mirisnog hlapinog ulja i drugih tekućinah. Kod upotrebljavanja sjemena u gospodarstvu opazamo da su u ovom sjemenu nalazo tvari (materije), kojih u ostalih dielovih biline neimade, bar ne tako čistih i u tolikoj mjeri, inače bi bio čovjek već od davno do toga došao, da čitavu biljku boba n. p. ili pšenice kano hranu pripravlja, a ne jedino sjeme.

One tvari pako radi kojih žito i ostale u gospodarstvu toli potrebite biline sijemo i njojujemo dapače umjotno podupirimo da nam uzomogu više i boljeg ploda dozeti na štetu deko ostalih dielovah biline — one tvari su u prvom redu skrob i hlapivo ulje.

Skrob sačinjava glavni dio žita, kuruzja, pirineća, itd. (naša minka je čisti skrob, akoprem se pod tim imenom u običnom govoru skrob od krompira i pšenice razumieva, kojim se pralje pod imenom štirka služe). Skroba nam daju nadalje plodovi koštanja, leća, graha, boba i lješnjaka. Ulje nalazi se u sjemenu bilina mohanjača (amo spada repica, rotkva, riga, kupus, repa itd.) u zrnju našeg voća, u maku i lješnjaku.

Nas Marko sretno svrši nauku u Paziju i podje za Sve Svetce istoga ljeta na Rieku. Hrvatska riečka gimnazija bijaše i onda na glasu. Profesori i učenicij bijahu vatromi narodnjaci. Učenici sa često sastajali, te se vježbali u hrvatekom pisanju i besjedovanju, u pjevanju i pjesništvu. I naš Marko dolje po sreći u kolo tih vilovnikah. Ovi ga svevredice primišo. U kratko planulo sreć našem Marku svetim ognjem domoljublja. Marko se marljivo laćao čitanja. Tadašnji „Noven“ lješo mu duševna hrana. Do mala hepo je hrvatski govorio i pisao i drugih slavenskih narječjah nije prozirao. Već u mladosti bio naumio stupiti u svećenički stalih, pak je radi toga učio uz češki i ruski staroslovjensčinu. Glagoljica mu bila jako mila. Sada je na glasu glagoljas. U njegovoj sa erki u svako došaćo popu „Zornica“ iz glagoljitskog misala u svu srdnju i porugu nekih Prekomoracah.

Dika je bilo običti s njim za školskih praznikah. Nije on kod kuće dangubio nego bar dvie ure na dan čitao već onda svu čelsku mladež čitanju i pisanju, a nešto i pjevanju.

Svršar osmi razred s dobron uspjehom, dođe opet kući. Ona dva mjeseca običio je neprestano sa mnogim i odličnim hrvatskom mladost.

(Sliediti 6)

— Što četo pak vi?

— Dopeljao sam, prečastni oče, dva deska u školu —

mojega sina i susjedova —

— Dva jada više, reče ljutio pater Fabijan. Neka stupa uutar i neka budu dobri, s Bogom! Naum ukaza mjesto u prvj klupciel, a moj čačo otide.

Za nešto trenutakah nasta grobna tišina. Muha

bi se bila čulu lotiti po školi.

— Karlo Jurale! hajde simo! viknu pater Fabijan.

Otrok bljed kao krpa platnena izadje iz klupe.

— Tužili te, da si bio prošlih praznikah školskih

u vinogradu Bursičevu... Sedmo: neukradi!...

— Muči, zagrimi pater Fabijan, pak viknu cielej

školi: Halb links!

Sva škola najodanput zatuče glave pod klupe pa i ja i Marko takodjer. Bijah u strahu, ali ujedno i zantizoljan, šta će s njim početi. Na sreću klupa imala jednu rupicu na srednoj daski to liepo vidio

— Moj Fabijan Jurale i patra. Što se dogodilo? — Moj Fabijan spusti dječku gaćice, pak ga šibicom dobro poskapusti po goljoj... Dobiv tako dječak, šta ga je islo, vrati se plinuć u klupu, a mi se digli.

— To nije štrkat po livadah, rekoh u sebi, i strah

mo ohrze.

Jedan drugi dan došao jedan školan sav umr-

ljan i blatau u školu. Vjero mi, baselak bio bi mu

— Neimad rukoh da se umijesh; zaviknu javst.

Daj dlan! Sik, sik, sik! zvizdnu šiba, a otrok ciknuo da se čelo i na ulicu. Od onog ga dana nevidjeh nikad blatna...

Jednoć nam je tumadao Katekizam. Govorio je o stvorenju svjeta, o Adamu i Evi itd. Dva otroka u zadnjoj klupi nešto šaputali. Stvar ih se nedojmaše jer nerazumiovaše njemački. Pater Fabijan zaviknu: jer nerazumiovaše njemački. Pater Fabijan zaviknu: Simačo! šta voli četvrta zaporjeđ božija? Poslušaj

oću i mater i starije od sebe... Gut! Ja ti za opoviedam da mučiš i da pariš pomnjivo... poslušaj me! Simak imao provrudu krv, stao opet ritati pak i — smijati se.

— Malovredniče, zagrimi pater, tko to učio „krijanciji“... a? Marš van i klekni.

— Mnogo bih ti mogao još povjedati, nu moram prestatiti, vidis ho da se reć unočalo reće mi Luka.

— Nemoj Luka, moljah ga. Ta ovo puna mjeseca iznad Vilandara. Najljepša je to ura za zabavno razgovaranje. Kada smo bili skupa zajedno, molim te? Sjutra odlazim i Bog zna kad čemo se opet sastati. O školah mi je došti. Pričaj mi što god još o popu Marku

— Heću kad ti je dragi. Vratimo se dakle na našeg Marka. Likoh ti već da smo cielih osam godinah zajedno školovali. Bio sam s njim sve do četvrte latinske. Priznajem ti i dobro se učimo

al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju

al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju

al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju al dodje vrag i nas rastadi... U drugom dođaju

Škrob dolazi u veoma sitnih bijelih zrnčić (osobito u sjemenu), koja napunjuju one maleno prozračno mjehurčice, stanice nazvane, od kojih je svaka bilina sastavljena.

Množina škroba, što ga koja bilina daje, označuju njezinu glado gospodarstvenu korist i vrijednost.

Cesto imade škroba u stanicah lišća, nu u vrlo malom razmjeru napram sjemenu. Od tih škrobom nabitih stanicah u kostaanja, boba, fužola i graha pelaze prva dva listića, koji se za rana iz zemlje pojave, te koje je zaisto već svatko vidio. Kod drugog sjemena, primjesice pšenice i žita zaokružuju stanice škrobom nabrekle malenu kličicu sjemenca. Kličica jest onaj dio sjemena, od kojeg postane vremenom čitava bilina. Kod žita dakle pruža nam škrob onaj zavoj oko klice t. j. tvar, koja klicu okružava, kod sočivnicah pako davaju istog prvi listići. Kao što se škrob u sitnih zrnčić tako se ulje u podobi malenih kapljicah u stanicah nalazi.

Nekoje sjeme sadržaje kako rekosmo mirisavo ulje, tako n. pr. ružično, ružmarinovo, bademovo (mandulovo), klinčićovo ulje. Tog ulja imade i u lišću, nu u velikoj mjeri nikad.

Taremo li medju prsti lišće ružmarinovo, basiljkovo i majkine dušice, tad će nam ne samo prsti već i sve oko nas mirisati.

U Sjemenu bademah, šljivah i trašnjah je to ulje otrovno, te se zove uljem graskih ili žubkih bademah (mandole amare), jer se u tih bademah toliko otrovna ulja nalazi, da se male životinje, kao što je miš, veverica ili pitomi zec, jedinim zrncom otrovati dadu.

Ulje napunjuje kao što rekosmo stanice bilinah, u kojih se u obće nalazi, u podobi sitnih kapljicah, škrob pako dolazi u velikoj množini u stanicah, koje sačinjavaju prvo lišće već u sjemenu, kao u badema, lana i lješnjaka, ili tvori debeli zavoj oko kličice u sjemenu, kao što to biva n. pr. u kokosovog oraha, gdje je kličica veoma mala u razmjeru napram veličini sjemena.

(Sriediti će)

Različite viesti.

Novoimenovani kardinali. Prauzv. g. Josip Mihalović, nadbiskup zagrebački i gosp. Kutscher, nadbiskup bečki, bijahu imenovani od Pape kardinali.

Spomenik bar. Mollinariju podići će grad Bag u svojoj sredini. Izraditi će ga pako naš dobro poznati kipar Rendić, koji je radi toga došao iz Rima u Zagreb.

Drugi spomenici. U Šibeniku kane podignut spomenik čuvenomu Tommascu. — i pokojnomu lavantinskomu biskupu Ant. Mart. Slomšoku, znamenitomu rodoljubu Slovenskomu, klesao sad slovenski kipar Zajec spomenik, što će mu ga podignut u stolnoj crkvi mariborskoj.

Darovi sv. oca papi prigodom pedesetgodišnjice njegova biskupovanja, što su mu odaslanici raznih kršćanskih narodah u novcu poklonili, iznose 14 milijunah forinti. Kroz prošla dva mjeseca pohodilo je sv. oca 45,000 hodočastnikah. Od ovih bje 14,000 iz Francuzko; 6,000 iz Holandijo; 1000 iz Švajcarsko; 1,500 iz Njemačke; 3,000 iz Austrije (medju njimi do 120 Hrvatah); 2,500 iz Englezko; 2,000 iz Ameriko; 7,000 iz Italije; iz drugih različitih krajevah svieta 7,200. Poklonilo se dakle sv. oca do 700 hodočastnikah na dan.

Nadjena uspomena. U Možgancu u dolnjoj Stajerskoj su dne 4. t. m. našli u pjesku bakrenu medalju (medalju). Na pravom licu jest slika bana Nikole sa napisom: „Nikola Šubić knez Zrinjski Ban Hrvatski“, a s traga: „Na Uspomenu Hrvatskih Junakah Pod Sigetom 1566.“

LISTARNICA.

P. n. g. K. F., Kersikla: Za lanjsku godinu smireno. — Djačka Čitaonica, Rieka: Dobro, kao vam drago. — Ivanović Ivana, Porto Said, primismo od prijatelja f. 3. — D. L. u Mart. na otoku Cresu: Umirite se: Što je rečeno za jedno mjesto, jest rečeno i za sva druga, ako i nisu imenovana, jer se tražila polakšica za svu pokrajinu. S druge pako strane znajte, da je samo Bog sveznajući, pa što se ne javi i nepotuzi, da se nemože ni imenovati.

Pregled tršćanskoga tržišća.

dne 15. Julija 1877.

	OD for. inč.	DO for. inč.
Vosak primorski i ugarski .za 100Kilogramah	129	132
Kafa Portoriko	108	115
S. Domingo	95	115
Rio polag vrsti	53 25	54 25
Cukar austrijanski	49	51
tučoni	—	—
Ovlotje travo buhačo (Grisantom)	3	—
Narančo skrinjica	9	10 50
Karube puljzoko za 100 Kilg.	5	6
lorantinsko	—	—
dalmatinsko	—	—
Smokro Kalamata	9	11
puljzoko	—	—
Limuni skrinjica	4	8
Bademki lišiti mandulo puljzoko . za 100 Kilg.	89	94
dalmatinsko	—	—
Lješnjaci	31	—
Šljivo	18	20
Pšenica ruska	15	16
ugarska	15 50	17
galačka	14 50	15
Kukuraz (turkija) ruski	7 50	8
ugarski	7 75	8 25
—	8 50	9 25
Raž	7 75	8 75
Jočam	—	—
Zob ugarska	7 50	—
arbanaska	—	—
Pasulj (fažol), polag vrsti robo	10 50	11
Bob	0	11
Leća	20	26 50
Oriz (talijanski	13 75	18 50
englozi (kitajski)	—	—
Vuna bosanska	120	130
morejska	128	130
arbanaska	128	—
istarska	—	—
Dasno koruško jolorice	52	94
stajerske	44	75
Gredo	12	14 80
bukovico	8	9
Ulje italijsko, niže vrsti za 100 Kilg	58	52
najbolje	68	70
srednje vrsti	62	64
dalmatinsko	50	—
istarsko	30	—
Kameno ulje u barilah	18	—
u kasetah	22	—
Kože strojne naške	178	200
suho rolovoje naške	107	131
dalm., ist. i bos.	72	125
janječo naške za 100 komadah	95	105
dalmatinsko	60	80
kozje za 1 Kilg.	75	92
suneno slano	50	65
suho	40	50
zečjo za 110 komadah, u srobra	25	27
Bakalar za 100 Kilg.	36	43
Sardelo i baril	10	24
Vitriol modri za 100 Kilg.	36	37
zeleni	5 50	6
Maslo	84	92
Lej dalmatinski i naški	51	52
Salo	68	—
Mast (salo rastopljeno)	58	59
Slanina	—	—
Hakija etolitar (100 litarah)	32	34
Galvrič istarski za 100 Kilg.	8 75	9 25
Roj naški	9	9 30
Istarski	15	16
Lište od javoritke	31	46
Vinsko strgolino (Ortipula) sploh	31	46
Med	32	31
Lumber (jabučice od javoritke)	13	13 50
Pakal baril od 100 Kilg.	3 75	9
Canje (straco) za 100 Kilg.	17 75	23 75
Kastram dalmat.	—	—

NOVA SLIKA.

Izašla je u Beču velika i umjetnički izradjena slika

Srbske vojskovođe

u srbsko-turskom ratu.

Milan M. Obrenović IV.
Nikola I. Petrović - Njeguš.

Generali: M. G. Černjajev, Ranko Alimpić, Franjo Zah i Kosta S. Protić. — Vojvode: Petar Vukotić, Božo Petrović, Ilija Plamenac i Mašo Vrbica. — Obrštri (pukovnici): Horvatović, Orešković, Ilija Čolak-Antić, Teša Nikolić, Valdemar Bekker, Milošak Lešjanin. — Oberaljtantni (podpukovnici): Savo Grujić, Vljaković, Kosta Bučević, Gruja Mišković. Major Paja Putnik i arhimandrit N. Dučić.

Slika ima 22 verno po fotografijama izradjena lika, sa grbom Srbije i Crne Gore.

Sliku je litografisao A. ŠUBERT.

Slika je 63 centimetara visoka a 90 centim. široka.

Ciena je sliki f. 1 20 novč.

Naručbine se šalju na ovu adresu: P. JANKOVIĆ, Wien, VIII. Plaristengasse N. 39.

Novci se šalju u plaćenom pismu, ili po poštomskoj naputnici; kome je lakšo, neka na *Korrespondenz-karti* javi, pa će mu se per *Nachnahme* poslati.

Preprodavci, koji za gotov novac naruče najmanje 10 komadah dobivaju komad po 1 for. i franco pošiljanje.

Bez ove slike nebi trebala da bude ni jedna Gorelj, koja se interesuje za rat Srbije i Crne obite sa turskom carevinom.

Griena bol, kašalj, hreputavica, promuklost, nazob, zadavica, rora, zapala ustih itd.

moğu se u kratko vrijeme izliječiti rahljenjom

Nadarenih

Prendini-evih Sladkišah

(PASTIGLIE PRENDINI)

Što ih gotovi P. Prendini lučbar i ljekarnik u Trstu.

Veoma pomazu učiteljem, propovjednikom i lit. Prednjenih kašljah nođih, naradno jutarnje hreputavice i grienih zapalah nestaje kao za čudo uzimanjom ovih sladkišah.

Opazka. Valja se paziti od varalica, koji je pamašnajuju. Zato valje uzeti pizati *Prendini-ove sladkišice (Pastiglie Prendini)* to glosati, da buđo na omotku kutijice (skatulu) mođ podpis. Svaki komad tih sladkišah ima otišnuto na jednoj strani *Pastiglie* a na drugoj *Prendini*.

Ciena 30 novč. kutijici zajedno sa naputkom.

Prodaju se u *Prendini-ovoj ljekarni u Trstu (Farmacia Prendini in Trieste)*. — A izvan Trsta dobivaju se: na Ricci kod Prodana ljekarnika i kod Jochela i Pavlićeva mirođijara; — u Gorici kod Zanotti-a, Pontoni-a, Kerpana i Kirnera; — u Puli kod Wassermanova ljekar. i Schrinora mirođijara; — u Malom Labinju kod Viviani-a; — u Pazinu kod Liona; — u Zadru kod Berčića i Berottini-a; — u Šibeniku kod Borosa i Misturo; — u Špiljici kod Volpi-a; — u Korčuli kod Zorotti-a; — u Makarskoj kod Poljan-a i u svih boljih Ljekarnah i liči Spocetljah.

Knjižara, knjigovozara i posudna knjižnica.

Mojom nakladom upravo izašla te se u svih knjižarah dobiva:

Hrvatska Kuharica

ili pouka, kako se gotovo svakakva jela.

Novo, po metričkoj mjeri preradjeno i pomnoženo izdanje, 8.° 283 stranah.

Ciena proširanoj knjizi je 80 novč., u tvrdih koricah ukusno vezano 1 f. U cijelom platnu te pozlateno 1 f. 30 novč. Najprikladnije se naručuje ako se novac poštomom doznačicom pošalje te se 15 novč. pridoda, gdje gg. naručitelji knjigu franco dobivaju.

Nadalje:

NOVA METRIČKA VAGA I MJERA,

za puk napisao MILAN KUČENJAK, župnik pod Bielom.

7. izdanje u pet hiljada komada.

Ciena istoj 5 novč. ili groš. Ta veoma korisna knjižica razpačana je dosale u 25.000 kom.

DRAG. ALBRECHT ml. knjižar.

Varaždin, župni trg br. 69 — **DRAG. ALBRECHT ml.** — Varaždin, župni trg br. 69.

Trgovina glasbenim i umjetničkim. Središte svih školskih i naprednih knjigah.